

STANNA HÄR
av
Amanda Lundin

Del 1

Miriam står på scenen och sjunger med en beundransvärd inlevelse. Hon blundar och gungar med till bandets ackompanjemang. Publiken är närmast hänförd av hennes röst. Jag har ordnat mitt ansikte i rätt uttryck; stolt pojkvän. Jag nickar med i takten och applåderar på rätt ställen. Men det är svårt att fokusera. Mina tankar flyr hela tiden bort.

Café Rönnen är fullt med folk denna kväll. Ljuset är dämpat, kaffedoften osar och ett mjukt sorl blandas med livemusiken. Den lilla scenen står i ena hörnet där bandet trängs med sina instrument. Jag sitter nedsjunken i en soffa några meter bort tillsammans med våra vänner. Jag sippar på mitt kaffe, men det är skållande hett och jag bränner tungan. Svett rinner under mina armar; jag håller armbågarna tätt intill kroppen.

En ny melodiös indiepoplåt påbörjas på scenen. Bandet heter ”Flores” och de består av fyra personer. Miriam som sjunger och tre andra tjejer som spelar bas, trummor och piano. Den fjärde bandmedlemmen, gitarristen, är Saga.

Saga tittar koncentrerat ner på sin gitarr. Hon har på sig en enkel, vit skjorta. Hennes läppar är krökta och det ljusa håret faller ner framför hennes ögon. Jag hypnotiseras av hennes fingrar, som rör sig över strängarna på ett nästan sensuellt vis. Det känns som om jag gör något förbjudet, när jag betraktar henne så intensivt utan hennes vetskap.

Ibland lägger Saga stämmor till Miriams sång. Sagas röst är klar och klingande, som rinnande vatten. Den stryker över min hud och jag känner mig blottad inför henne. Det är så intimt att höra henne sjunga. Det går inte att väja undan från henne.

Snart har Flores spelat färdigt. Bandet börjar rodna av scenen och samtalsnivån på caféet återgår till det normala. Nu börjar nästa fas av kvällen. Tiden har gått alldeles för fort. Jag tänker på vad som väntar och nervositeten växer i kroppen. Det känns som om jag är instängd och inte kan ta mig ut.

Jag och våra vänner rör oss mot bandet för att dela våra lovord. Jag undviker att titta på Saga, men i ögonvrån märker jag att hon betraktar mig. Då lägger jag armen om Miriam och ger henne en öm kyss.

- Ni var fantastiska. Som vanligt.

Miriam strålar emot mig. Hon är väldigt vacker ikväll. Det svarta håret böljar i stora lockar, läpparna är rödmålade och hon bär en grön sammetsklänning. Jag undrar om hon har ansträngt sig extra mycket för ikväll. För vad som komma skall.

- Herreguuud, tycker du? Frågar Miriam.

- Du vet att jag är ert största fan, säger jag.

- Jag gick liksom bara på känsla, fortsätter hon. Men hörde du att jag hamnade i fel tonart på andra låten? Det är så typiskt, det har aldrig hänt förut...

Jag lyssnar med halvt öra på Miriams redogörelse, samtidigt som Sagas närvaro i rummet är påtaglig. Hon packar ner sin gitarr, rullar ihop sina sladdar och pratar med de andra i bandet. Jag får en impuls att gå fram till henne. Ge henne en kram och säga att hon spelade och sjöng bra. Att hennes röst gav mig rysningar. Men det gör jag inte.

Miriam lutar sig nära mig och viskar:

- Vi har snart packat ihop. Vad säger du? Ska vi börja dra oss hem till mig?

Hennes parfym omsluter mig i ett moln av antydningar och förväntan. Miriams ögon ser ut som svart, glänsande vatten. Sådant vatten som förtrollar en och lockar ner en i djupet. Hon påminner om en nymf, eller ett skogsrå. Om hon vänder sig om, kanske hon har ett hål i ryggen.

Jag samlar mig och ler tillbaka mot Miriam.

- Vi kan väl stanna en stund till? Jag har inte träffat kompisar på ett tag.

Besvikelsen skuggar hennes ansikte, men hon återhämtar sig snart.

- Bra Jonathan, du borde verkligen socialisera mer, säger hon med en ton av hånfullhet i rösten.

*

När Flores har packat undan sina grejer från scenen sätter vi oss alla runt några bord. Caféet är inrett på ett harmoniskt och smakfullt vis. Sofforna ser antika ut, i grön och röd plysch. Det finns bord och stolar i mörkt trä och ljuslyktor glimmar runtomkring i lokalen. Det är fortfarande fullt med folk som pratar och skrattar, det klirrar i kaffekoppar och jazzmusik spelas på låg volym.

Utanför caféets fönster har mörkret fallit. I gatlyktornas sken ser jag att det snöar. Små vita flingor strömmar mot marken, endast synliga i det skarpa ljuset men dolda i vinterkvällens dunkel. Människorna som passerar där ute hukar sig mot kylan i sina kappor och halsdukar.

Inne i värmen dricker vi kaffe och samtalar. Jag fortsätter att undvika Saga, även om det är svårt i en grupp på ett tiotal personer. Miriam har hamnat bredvid några andra kompisar, förmodligen medvetet. Jag sitter bredvid min vän Hugo.

Hugo är en udda gestalt. Lång och gänglig med lockigt, ostyrgt hår i axellängd. På sig har han glasögon, en brun manchesterkavaj och en marinblå skjorta med tigrar på. I handen håller han en kaffedrink med karamellsmak, toppad med en stor glasskula.

- Jösses vad dyrt det är med kaffe, säger Hugo, vad lever vi i för värld egentligen? Är du rik Jonathan? Det är inte jag. Du får hemskt gärna bjuda mig.

- Det där är väl inte kaffe, säger jag.

Han ignorerar detta.

- Har jag sagt grattis förresten? Till ditt nya förhållande. Om inte, så har du mina hjärtliga gratulationer. Men hur gick det till egentligen? Jag menar, jag gillar dig, men du är inte direkt en extraordinär person. Hon däremot...

- Det är svårt att tro, jag vet.
- Men du ska ta det som en komplimang.
- Tack för att du alltid tror på mig.

Hugo smuttar nöjt på sin drink.

- Gott!

Sedan harklar han sig och säger:

- Jag bara undrar... Det gick så snabbt. Jag visste inte att hon var din typ?
- Det bara hände. Varför skulle hon inte vara min typ?

Hugo höjer på ögonbrynen.

- Inget särskilt. Kärleken är outgrundlig, antar jag. Det händer när man minst anar det.
- Vi passar faktiskt jävligt bra ihop.
- Om du säger det så.

Vi sitter tysta en stund.

- Det var förresten länge sedan vi umgicks, säger Hugo trevande, du, jag och Saga. Som vi brukade göra förr.

Något sticker till i mig. Kanske är det saknad.

- Mm. Längesen, svarar jag.

Hugo ser fundersamt på mig en stund och säger sedan:

- Men vi är ju inte arton längre. Folk har inte tid. Alla pluggar och jobbar som tokar, flyttar hit och dit, gifter sig och skaffar barn. Herre min Jesus, vi måste snart bli vuxna Jonte.

Jag hinner inte svara, för plötsligt får jag ett sms. Jag tar upp telefonen och läser.

Saga:

Kan vi mötas där ute? Jag vill prata med dig.